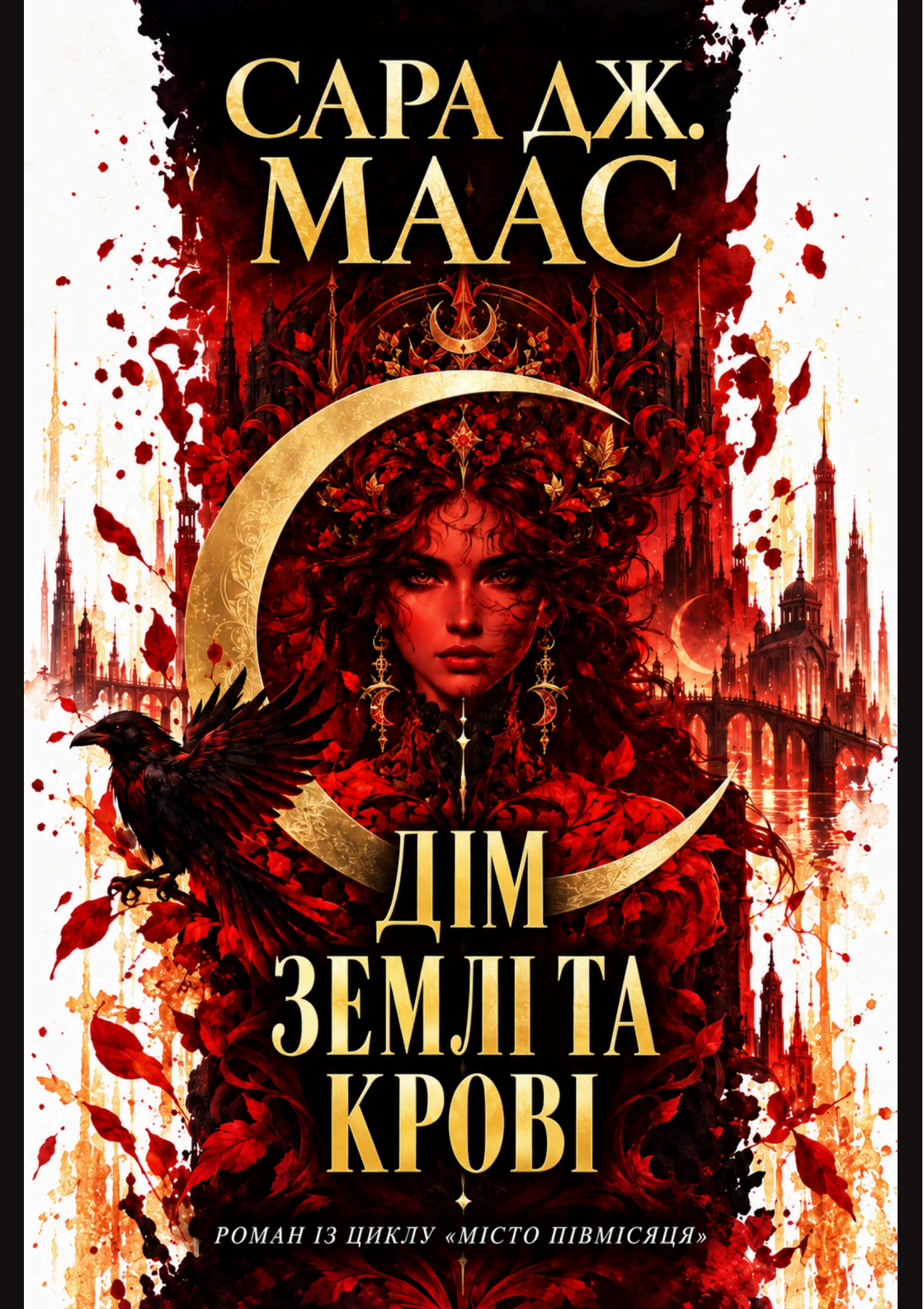
САРА ДЖ. МААС

ДІМ ЗЕМЛІ ТА КРОВІ

РОМАН ІЗ ЦИКЛУ «МІСТО ПІВМІСЯЦЯ»

САРА ДЖ. МААС

Дім Землі та Крові

House of Earth and Blood

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), модель claude-opus-5, за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Moonpage.

Оригінал: House of Earth and Blood, Sarah J. Maas.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Moonpage, 2026. moonpage.fyi

ЧАСТИНА ПЕРША

ЛОЩИНА

1

Під дверима галереї стояла вовчиця.

Отже, був четвер, а отже, Брайс, мабуть, була *гетьо* до біса втомлена, раз визначала день тижня за тим, коли приходить і йде Даніка.

Важкі металеві двері антикварної галереї «Грифон» гупали від ударів вовчого кулака, кулака, який, як знала Брайс, закінчувався нігтями з металевим фіолетовим лаком, що конче потребували манікюру. За мить жіночий голос, наполовину приглушений сталлю, гаркнув:

— Відчиняй, хай тобі Хел, Бі. Тут спека, як у дупі!

Сидячи за столом у скромному демонстраційному залі галереї, Брайс посміхнулася й увімкнула відео з камери біля вхідних дверей. Заправивши пасмо винно-червоного волосся за гостре вухо, вона спитала в домофон:

— Чого ти вся в болоті? У тебе такий вигляд, наче ти копирсалася в смітті.

— Що в біса означає «копирсалася»? — Даніка переступала з ноги на ногу, на чолі в неї блищав піт. Вона витерла його бру-

дною рукою, розмазавши чорну рідину, якою була забризкана.

— Знала б, якби хоч раз узяла до рук книжку, Даніко. — Радіючи перерві в ранку, який минув за нудним дослідженням, Брайс усміхнулася й підвелася з-за столу. Зовнішніх вікон не було, тож лише розгалужене охоронне обладнання галереї попереджало її, хто стоїть за товстими стінами. Навіть зі своїм гострим слухом напівфейрі вона мало що чула за залізними дверима, крім час від часу гупання кулака. Непримітні пісковикові стіни будівлі приховували новітню техніку й першокласні чари, що тримали її в робочому стані й зберігали чимало книжок в архівах унизу.

Наче сама лише думка про поверх під високими підборами Брайс її викликала, з-за шестидюймових дверей архіву ліворуч озвався тоненький голосок:

— Це Даніка?

— Так, Лехабо. — Брайс узялася за ручку вхідних дверей. Чари на ній загули під долонею, ковзаючи, мов дим, по її ластовинчастій золотистій шкірі. Вона зціпила зуби й витримала це, досі не звикнувши до цього відчуття навіть після року роботи в галереї.

З того боку оманливо простих металевих дверей до архіву Лехаба застерегла:

— Джесіба не любить, коли вона тут.

— Це *ти* не любиш, коли вона тут, — виправила Брайс, звузивши бурштинові очі на двері архіву й на крихітну вогняну спрайту, що, як вона знала, зависла просто за ними й підслуховувала, як завжди, коли хтось стояв біля входу. — Іди працюй.

Лехаба не відповіла, мабуть, попливла назад донизу стерегти книжки.

Закотивши очі, Брайс смикнула вхідні двері, і в обличчя їй ударила спека, така суха, що, здавалося, от-от висмокче з неї

життя. А літо ж тільки почалося.

Даніка не просто мала такий вигляд, наче рилася в смітті. Вона ним і смерділа.

Пасма її сріблясто-білявого волосся, зазвичай рівного, шовковистого полотна, вибивалися з тугої довгої коси, а смуги аметистового, сапфірового й рожевого кольорів були забризкані якоюсь темною масною речовиною, що тхнула металом і нашатирем.

— Довго ж ти, — пробурчала Даніка й розвальцем увійшла в галерею, а меч, пристебнутий за спиною, погойдувався з кожним кроком. Коса заплуталася в його потертому шкіряному руків'ї, і коли вона зупинилася перед столом, Брайс дозволила собі виплутати її.

Ледве вона встигла це зробити, як тонкі пальці Даніки вже розстібали ремені, що тримали меч у піхвах поверх потертої шкіряної мотоциклетної куртки.

— Мені треба на кілька годин тут його кинути, — сказала вона, знімаючи меч зі спини й прямуючи до комори, схованої за дерев'яною панеллю в іншому кінці залу.

Брайс сперлася на край столу й схрестила руки, торкаючись пальцями еластичної чорної тканини облягаючої сукні.

— Твоя спортивна сумка вже смердить на все приміщення. Джесіба має повернутися сьогодні по обіді, і якщо вона ще тут буде, знову викине твоє лайно на смітник.

Це було найлагідніше пекло Хела, яке могла влаштувати Джесіба Роґа, якщо її роздратувати.

Чотирьохсотлітня чаклунка, що народилася відьмою й перекинулася на інший бік, Джесіба приєдналася до Дому Полум'я і Тіні й тепер відповідала лише перед самим Підземним Королем.

Полум'я і Тінь їй личили: вона мала арсенал заклять, що міг би позмагатися з будь-яким чаклуном чи некромантом у найтемнішому з Домів. Відомо було, що вона перетворювала людей на тварин, коли досить роздратується. Брайс ніколи не наважувалася спитати, чи маленькі тварини в дюжині акваріумів і тераріумів завжди були тваринами.

І Брайс намагалася ніколи її не дратувати. Не те щоб поруч із ванірами бодай десь було безпечно. Навіть найслабші з ванірів, групи, до якої належала кожна істота в Мідґарді, крім людей і звичайних тварин, могли бути смертельно небезпечними.

— Заберу пізніше, — пообіцяла Даніка, натискаючи на приховану панель, щоб та відскочила. Брайс уже тричі попереджала її, що комора в демонстраційному залі не її особиста шафка. А проте Даніка щоразу заперечувала, що галерея в самому серці Старої Площі розташована зручніше, ніж вовче Лігво аж у Місячному Лісі. І на цьому все.

Комора відчинилася, і Даніка помахала рукою перед обличчям.

— Це *моя* спортивна сумка смердить на все приміщення? — Носком чорного черевика вона штурхнула обвислу сумку з танцювальним одягом Брайс, яка зараз застрягла між шваброю й відром. — Коли ти, в біса, востаннє прала ці речі?

Брайс зморщила носа від смороду старого взуття й пропітнілого одягу, що звідти війнув. Точно: вона забула забрати додому купальник і колготи, щоб випрати їх після обіднього заняття два дні тому. Здебільшого через те, що Даніка надіслала їй відео з купою кореня радості на їхній кухонній стільниці, музикою, що вже гриміла з пошарпаного магнітофона біля вікон, і наказом швиденько мчати додому. Брайс послухалася.

Вони накурилися так, що цілком можливо, Брайс досі була під кайфом учора зранку, коли приплентала на роботу.

Бо інакше ніяк не поясниш, чому того дня вона десять хвилин набирала лист із двох речень. Літеру за літерою.

— Та байдуже, — сказала Брайс. — Маю до тебе претензію.

Даніка перекладала мотлох у коморі, щоб звільнити місце для свого.

— Я ж казала, що мені шкода, що я з'їла твою недоїдену локшину. Куплю тобі ще ввечері.

— Не в тім річ, придурко, хоча ще раз: іди ти. То був мій обід на сьогодні. — Даніка засміялася. — Це татуювання болить, як сам Хел, — поскаржилася Брайс. — Я навіть на стілець спертися не можу.

Даніка заперечила співучим голосом:

— Майстер попереджав, що кілька днів болітиме.

— Я була така п'яна, що написала власне ім'я з помилкою в згоді на процедуру. Навряд чи я тоді була в стані зрозуміти, що означає «болітиме кілька днів». — Даніка, яка набила собі такий самий напис, що тепер тягнувся вниз спиною Брайс, уже загоїлася. Одна з переваг чистокровних вампірів: швидке одужання порівняно з людьми чи з напівлюдьми, як Брайс.

Даніка запхнула меч у безлад комори.

— Обіцяю, ввечері допоможу тобі прикласти лід до спини. Дай тільки прийняти душ, і за десять хвилин мене тут не буде.

Не було нічого дивного в тому, що подруга заскочила в галерею, особливо в четвер, коли її ранкове патрулювання закінчувалося за кілька кварталів звідси, але вона ще ніколи не користувалася ванною кімнатою в архіві внизу. Брайс показала на бруд і мастило.

— Що це на тобі *таке*?

Даніка насупилася, і гострі риси її обличчя зморщилися.

— Довелося розборонять бійку між сатиром і нічним сталкером. — Вона вишкірила білі зуби на чорну речовину, що засохла кіркою на її руках. — Угадай, хто з них забризкав мене своїми *соками*.

Брайс пирхнула й показала на двері архіву.

— Душ твій. Унизу в нижній шухляді столу є чистий одяг.

Брудні пальці Даніки почали смикати ручку дверей архіву. Щелепа в неї напружилася, і старіше татуювання на шиї, рогатий вишкірений вовк, що був знаком Зграї Дияволів, заворушилося від напруги.

Не від зусилля, зрозуміла Брайс, помітивши напружену спину Даніки. Брайс глянула на комору, яку Даніка не завдала собі клопоту зачинити. Меч, знаменитий і в цьому місті, і далеко за його межами, стояв, спершись на щітку й швабру, а його давні шкіряні піхви майже затуляла повна каністра бензину для електрогенератора надворі.

Брайс завжди дивувалася, навіщо Джесібі старомодний генератор, аж поки минулого тижня в усьому місті не зникло першосвітло. Коли вимкнулося живлення, лише генератор тримав механічні замки під час грабунків, що почалися потім, коли з М'ясного Ринку набігли покидьки й закидали вхідні двері галереї контрзаклинаннями, щоб прорватися крізь чари.

Але... Даніка лишає меч в офісі. Даніці треба в душ. Її напружена спина.

Брайс спитала:

— У тебе зустріч із Правителями Міста?

За п'ять років, відколи вони познайомилися першокурсницями в Університеті Міста Півмісяця, Брайс могла б на пальцях однієї руки полічити, скільки разів Даніку викликали на зустріч із сімома особами, досить важливими, щоб заради них прийняти душ і переодягнутися. Навіть коли вона доповідала

дідові, Ватажкові вальбарських вовків, і Сабіні, своїй матері, Даніка зазвичай була в тій шкіряній куртці, джинсах і тій вінтажній футболці з якимось гуртом, що не була брудна.

Звісно, Сабіну це нескінченно бісило, але *все* в Даніці, і в Брайс, бісило Альфу Зграї Вбивчого Місяця, головної серед загонів перевертнів у Допоміжних силах міста.

Не мало значення, що Сабіна була Спадкоємицею Ватажка вальбарських вовків і століттями лишалася спадкоємицею свого старіючого батька або що Даніка офіційно була другою в черзі на титул. Не тоді, коли роками ходили чутки, що Спадкоємицею Ватажка треба призначити Даніку, оминувши її матір. Не тоді, коли старий вовк віддав онуці родинний меч-реліквію після століть обіцянок віддати його Сабіні лише після своєї смерті. Клинок покликав Даніку в її вісімнадцятий день народження, мов виття місячної ночі, так пояснив Ватажок своє несподіване рішення.

Сабіна ніколи не забула того приниження. Особливо тому, що Даніка носила клинок майже всюди, а надто перед матір'ю.

Даніка зупинилася в розчахнутій арці, на вкритих зеленим килимом сходах, що вели вниз, до архіву під галереєю, де й зберігався справжній скарб цього місця, який день і ніч стерегла Лехаба. Саме тому Даніка, яка вивчала історію в УМП, так любила сюди заходити, просто погортати давнє мистецтво й книжки, попри кпини Брайс із її читацьких звичок.

Даніка обернулася, і її карамельні очі були непроникні.

— Філіпа Бріґґса сьогодні випускають.

Брайс здригнулася.

— Що?

— Його відпускають через якусь бісову формальність. Хтось напартачив із папірцями. На зустрічі нам усе розповідатимуть. — Вона стиснула тонку щелепу, і світло першосвітла в

скляних бра вздовж сходів відбивалося від її брудного волосся.
— Це повна дупа.

У Брайс закрутило в шлунку. Людський заколот досі обмежувався північними окраїнами Панґери, розлогої території по той бік Хальдренського моря, але Філіп Бріґґс щосили намагався перенести його до Вальбари.

— Ви ж зі зграєю накрили його просто в його маленькій повстанській лабораторії з бомбами.

Даніка постукала черевиком по зеленому килиму.

— Бюрократична бісова маячня.

— Він збирався підірвати *клуб*. Ви буквально знайшли його креслення, як підірвати «Білий Ворон». — Це був один із найпопулярніших нічних клубів у місті, і людські втрати були б катастрофічні. Попередні вибухи Бріґґса були меншими, але не менш смертоносними, і всі мали розпалити війну між людьми й ванірами, таку, як та, що лютувала в холодніших краях Панґери.

Бріґґс не приховував своєї мети: світовий конфлікт, що коштуватиме життя мільйонам з обох боків. Життів, якими можна пожертвувати, якщо це дасть людям шанс скинути тих, хто їх гнобить: обдарованих магією, довговічних ванірів, а над ними й астері, що правили планетою Мідґард із Вічного Міста в Панґері.

Але Даніка й Зграя Дияволів зірвали задум. Вона накрила Бріґґса та його найближчих прибічників, усіх із повстанців Кересу, і вберегла невинних від їхнього фанатизму.

Як один з елітних загонів перевертнів у Допоміжних силах Міста Півмісяця, Зграя Дияволів патрулювала Стару Площу, стежачи, щоб п'яні нахабні туристи не ставали п'яними мертвими туристами, коли чіпляються не до тих. Стежачи, щоб бари, кав'ярні, музичні зали й крамниці були захищені від

будь-якого покидька, що приповз того дня в місто. І стежачи, щоб такі, як Бріґґс, сиділи у в'язниці.

33-й Імперський Легіон стверджував, що робить те саме, але янголи, що становили славетні лави особистого війська Губернатора, лише похмуро дивилися й обіцяли Хела, якщо їм кинути виклик.

— Повір мені, — сказала Даніка, тупаючи вниз сходами, — я на цій зустрічі дам зрозуміти, бляха, цілком ясно, що звільнення Бріґґса неприйнятне.

Вона дасть. Навіть якщо Даніці доведеться гарчати в обличчя Михеєві Домітусу, вона своє донесе.

Мало хто наважився б розізлити Архангела Міста Півмісяця, але Даніка не вагалася б. А оскільки на цій зустрічі будуть усі сім Правителів Міста, шанси на це були великі. Коли вони опинялися в одній кімнаті, усе зазвичай швидко загострювалося. Шість нижчих Правителів Міста Півмісяця, мегаполіса, що офіційно звався Місяцеград, не надто любили одне одного. Кожен Правитель керував певною частиною міста: Ватажок вовків у Місячному Лісі, Король Осені фейрі в П'яти Трояндах, Підземний Король у Кістяному Кварталі, Королева Змій на М'ясному Ринку, Провидиця на Старій Площі й Річкова Королева, яка з'являлася дуже рідко, представляючи Дім Великих Вод і свій Блакитний Двір глибоко під бірюзовою поверхнею річки Істрос. Вона рідко зволила його залишати.

Люди в Асфоделевих Луках не мали Правителя. Не мали місця за столом. Через це Філіп Бріґґс і знайшов чимало прихильників.

Але Михей, Голова Центрального Ділового Району, правив ними всіма. Окрім міських титулів, він був Архангелом Вальбари. Правителем усієї цієї бісової території, що відповідав лише перед шістьма астері у Вічному Місті, столиці й серці Панґери.

Усієї планети Мідґард. Якщо хтось і міг утримати Бріґґса у в'язниці, то це він.

Даніка дійшла до низу сходів, так далеко внизу, що її затулив схил стелі. Брайс затрималася в арці, слухаючи, як Даніка сказала:

— Привіт, Сирінксе. — Сходами піднявся радісний писк тридцятифунтової химери.

Джесіба купила цю Нижчу істоту два місяці тому, на радість Брайс. *Він не домашня тваринка*, попередила її Джесіба. *Він дорога, рідкісна істота, куплена з єдиною метою допомагати Лехабі стерегти ці книжки. Не заважай йому виконувати обов'язки.*

Брайс досі не повідомила Джесібі, що Сирінкса значно більше цікавлять їжа, сон і чухання пузика, ніж нагляд за дорогоцінними книжками. Хоча її начальниця будь-коли могла це побачити, якби завдала собі клопоту переглянути десятки записів із камер у бібліотеці.

Даніка протягла, і в її голосі чулася посмішка:

— Чого це ти така напружена, Лехабо?

Вогняна спрайта пробурчала:

— Я не ношу трусиків. І одягу теж. Вони погано поєднуються з тим, що ти з полум'я, Даніко.

Даніка захихотіла. Перш ніж Брайс вирішила, чи спуститися вниз розборонять вогняну спрайту й вовчицю, на столі задзвонив телефон. Вона непогано уявляла, хто це.

Підбори тонули в пухнастому килимі, і Брайс встигла до телефона, перш ніж спрацювала автовідповідь, врятувавши себе від п'ятихвилинної нотації.

— Привіт, Джесібо.

Прекрасний, співучий жіночий голос відповів:

— Будь ласка, перекажи Даніці Фендир, що якщо вона й далі користуватиметься коморою як особистою шафкою, я *таки*

перетворю її на ящірку.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
moonpage.fyi/uk/books/house-of-earth-and-blood/